

Joachim Masannek

HONKY TONK KALÓZOK

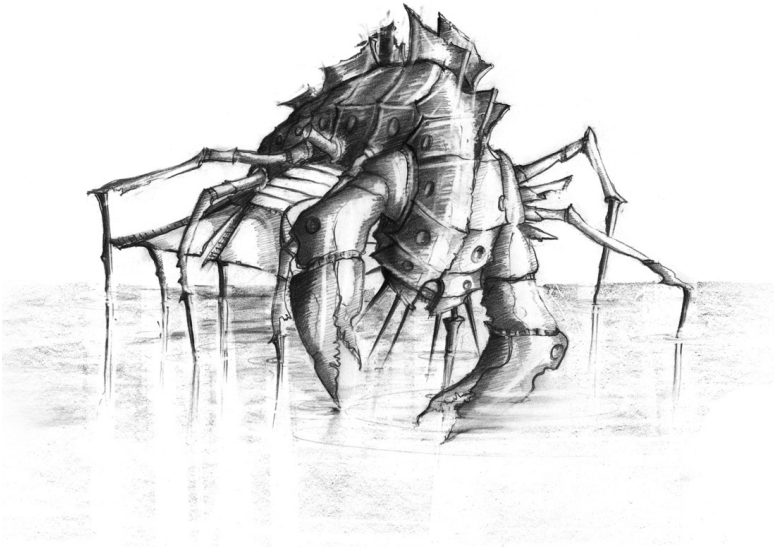

Az elfelejtett nép

Scolar

ELSŐ RÉSZ

A róza csábító hívása

A SÖTÉTSÉG SZÍVÉBE

Zsír, haver! Repülünk!!! – kacagott Honky Tonk Hanna, és a magasba hajította háromszögletű kalapját. A türkiz-szürke bőrből készült kalózkalap felragyogott az alkonyati nap fényében, és egy röpke, lélegzetelállító pillanatig mozdulatlanul állt a levegőben. Aztán lassan megpördült a langymeleg szélben, a csillogó vízcseppek között, amelyeket a Repülő Rája orrvitorlájának csapásai vertek fel a levegőben.

A világ legszebb, legbüszkébb és leggyorsabb kalózhajója egymás után immár harmadszor emelkedett ki a Karib-tengerből. Egyszerűen kiugrott a hullámokból. Súlyos vízfüggöny hullott alá a katamarán algákkal és kagylókkal telenőtt kettős törzse mentén, olyan látvány volt ez, mintha a hajó háromszáz méteres siklórepülésének útját bolygók kristályos csóvája kísérné a tenger fölött.

Aztán leszállt a Rája. A hajó csúcsán kiemelkedő, fenséges ráját formáló orrdísz alábukott a vízbe, és a fedélzeten át egészen a hajóhídig lövelte a tenger habos tajtékját. A hídon Honky Tonk Hanna állt a kormánykerék mögött. Napfény becézte sörénye lobogott a szélben, őzbarna szemének tüze úgy csillogott és villogott, akár a borostyánba öntött arany.

Vili sugárzó szemmel bámulta. Szeplői körültáncolták égbék szemét, és a tizennégy éves srácnak nagy boldogságában már

eszébe sem jutott, ami pár hete még sziklaszilárd meggyőződése volt: a nők terjesztik a balszerencsét, a nő és a boldogtalanság egy és ugyanaz a dolog.

Szentséges légyiszok! Talán mégis igaz a vélekedés. De nem, Hanna más. Ó, a mindenségit, ember, Hanna izé, Hanna dögös volt. Hanna éppen olyan volt, amilyennek Vili önmagát mindig is elképzelte. A lány kalóz volt, és csekély tizennyolc éve ellenére máris a világ legjobb kalóza.

A vérvörös, arannyal áttört homlokpánt koronaként simult a lány fejére. A fehér ingére lelógó nyakláncok olyan kalandokról meséltek, amelyekről Vili mindig is hallani akart, hiszen ezek a kalandok éltették a srácot. És Hanna mellényén a gombok úgy csillogtak, mint egy másik világból idefénylő holdak. És csípőjén, jobbra és balra, egy-egy finoman ívelt japán kard himbálózott.

„Zsír, haver! Pontosan ilyen szeretnék lenni!” – gondolta a fiú, és közben sajnos totál elfelejtette, hogy a Rose de Aweiku segítségével Hanna képes olvasni a gondolataiban.

– Ez komoly?! – vigyorgott a szépséges kalózlány. – Hé, Moses, Jo, nem fogjátok elhinni, de Vili olyan szeretne lenni, mint én. – Megpördült maga körül, miközben szűk, térdig érő szoknyáján megremegtek a fekete-türkiz tollak. – Vili nő akar lenni! Egy csajszi, aki félőrültként hajkurássza a ruhákat és a cipőket. Bizony, haver, különösen a cipőket!

Vili elvörösödött. Magán érezte Moses zöld szemének pillantását. A Chevalier du Soleil annyi idős volt, mint az apja. Pontosabban: ha lett volna apja Vilinek. És a srác figyelmét Jo széles mosolya sem kerülte el. Fogsora hófehéren ragyogott ki fekete arcából, és Vili már éppen meg akarta fenyíteni a tízéves kisfiút, amikor Hanna nevetve megelőzte.

– Én meg még azt gondoltam, hogy ez a Vili gyerek kalóz. Tudjátok, a Pokolkutyája Vili, az a fickó, akit még egy olyan ördögi alak sem vehet félvállról, mint Blind Black Soul Whistle – villantotta rá tekintetét a kalózlány, és Vili, akinek ebben a pillanatban a fejére esett Hanna háromszögletű kalapja, olyan vörös lett, mint egy túlérlett paradicsom.

Megfordult, szótlánul meredt a hajó orrán át a semmibe, és azt kívánta, bárcsak láthatatlan lenne.

De ekkor Jo fogta meg a kezét. Az afrikai srác vidáman kacscintott Vilire:

– Szerintem komál a nő – suttogetta, mire Vili a legszívesebben megfojtotta volna. De azért éppenséggel nagyon boldognak is érezte magát.

Zene csendült ekkor, furcsán-idegenül, szépséges muzsika. A rákok felől érkezett a hang, a Rose de Aweiku négy táncosától. Ott pörögtek és forogtak az aranykorongon Hanna mellett, a Rája iránytűjén. A rákok táncától felragyogtak a sötét fába vésett ezüstös írásjelek, a hajó repült, és felkészült a negyedik ugrásra. Hatalmas hattyúként emelkedett fel a víztükörről, és az árbocokon feszülő dzsunkavitorlával felszerelt Rája hatszoros szárnycsapásokkal hasított fel, egyenesen az égbe.

– Gyere, Moses! – kiáltotta Hanna. – Mutasd az utat! Az utat a szigetre, az ígéret földjére!

– Igen, mutasd az utat oda, ahol minden másképp van! – A kis Jo könnyekre fakadt örömeiben: – Mutasd a földet, ahol a gyengék az erősek! – Vili érezte, ahogy kis barátja megszorítja a vállát, és aztán a Repülő Rája fedélzetén belerepültek egyenesen a Napba, amely vörösen lüktetett, akár egy szív – maga a Kaland Kapuja! – és ebben a szívben dobogott mindaz a sötétség, amit a Nap magába nyelt.

De Blind Black Soul Whistle mindezt egészen másként látta; „az Éjszaka Kapuja ez – gondolta az öreg –, a Sötétség Szíve!” A Requin du Roi hídján állt a vak kalózfejedelem, a Fekete Báró vitorlásának pompás fedélzetén, és kifejezéstelen arccal hallgatta, hogy mindaz, amire vágyott, a Repülő Rája, Honky Tonk Hanna, az aranydiszkosz és a Rose de Aweiku kacagva és diadalmasan eltűnik a Sötétség Szívében!

Víz csöpögött háromszögletű kalpagjáról, hosszú, tengerszürke haja nedvesen csillogott. Csöpögött a szakála is, mely háromszoros tokáját övezte, víz csurgott a ruhájából, melyet szétszaggattak a lagúnában élő óriásmurénák fogai és karmai. Ő, New Nassau kalózfejedelem, a világ legfélelmetesebb kalóza, istentől és ördög-től egyként elátkozott kétszáz emberével csak az utolsó pillanatban tudott elmenekülni a bestiák állkapcsai elől. A legeslegutolsó pillanatban mentették az irhájukat Talleyrand hajójára, és erről a megalázó vereségről senki más nem tehetett, kizárólag Vili.

– A srác túljárt kegyelmed eszén – hallotta most Whistle a Fekete Báró vékony, ámde borotvaéles hangját. Ó, hogy mennyire gyűlölte Whistle ezt a hiú, kilakkozott majmot! A francia odalépett mellé, és a vén kalóz szinte érezte a fakósárga szeméből kivillanó gúny szagát. Kiszagolta a francia gyíkcáiban megülő haragot. – Kegyelmedet bemattolta egy tizennégy éves kiskamasz. Sarokba állította egy takonypóc, egy kiscsaj és egy árvagyerek Berlinből.

A francia hangja olyan pimaszul és hidegen csengett, hogy Whistle-nek minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy uralkodjon magán. Két fejjel magasabb volt, mint becsvágytól duzzadó ellenfele, és a báró hetven testőrével szemben Whistle legalább négyszer annyi embert tudott kiállítani. De sajnos Gabriel Marie Baron de Talleyrand sosem volt egyedül.

– A francia flotta – mekegte a Fekete Báró – alig egy napi hajóra tartózkodik innen, és uraságod bizonyára jól tudja, mekkora örömmre szolgálna kiadni a parancsot, hogy nagyságodat és az egész nyomorúságos kalózfélszékét mindörökre kifüstöljék New Nassauból és a környékéről.

Whistle óriási mancsai olyan erővel szorították a korlátot, hogy kezei a csontoknál egészen kifehéredtek, és a fa felnyögött ujjai alatt.

– Tegye csak, ha megteheti – sziszegte a vén kalóz, aki jobban hallott és szagolt, mint ahogy Talleyrand látott az ép szemével. – De ha megteszi, sosem jut el arra a szigetre. Az elfelejtett nép nagyságod számára örökre elfelejtett marad, és vele együtt a kincs is, amely már szinte elvette a józan eszét is, és amelynek révén kegyelmed és én a világ urai lehetnénk. – Tejszerűen homályos, vak szeme sarkából vizslatta a franciát, és eközben meghallotta – a lagúna szörnyeitől csak nemrég megmenekült kétszáz emberével együtt – a fegyverek zaját: a hüvelyükben megmozduló kardok, a szabályák és a nyúzókések csengését. De hallotta azt a fémcsöveg zörejt is, ahogy Talleyrand nyolcvan elkendőzött arcú emberére ráirányítja a pisztolyokat, puskákat és mordályokat. Az ördögbe is, ezeknek bezzeg száraz volt a puskaaporuk! Győzött a francia. De az öreg kalóz nem idegeskedett. Ha Talleyrand gonosz volt, akkor ő ravasz és hidegvérű: hatvan év kalóztapasztalata türelemre tanította, és tudta, erre van legkivált szüksége ahhoz, hogy dróton rángatott bábuként bánhasson ellenségeivel.

– Nem vert át a kissrác – válaszolta higgadtan a kalózfjedelem, azzal levetette háromszögletű kalpagját, és kirázta a hajából a vizet. – Még ha a kegyelmed francia szemében most olybá tűnök is, mint egy kivert kutya. – Hallotta és a szaglásával érezte, milyen gúnyos vigyorra torzul Talleyrand szája.

– Az egész legénysége úgy néz ki, mintha egy hasmenéses elefántcsorda ürített volna a fejére. – A Fekete Báró nem tudta magába fojtani ezt a gúnyos megjegyzést.

De Whistle, aki megérezte, hogyan nő a harag az embereiben, lenyelte ezt a megaláztatást is.

– Hm. Nocsak. Elefántok? – kérdezte hamiskásan. – Netán sirályokra gondol a tisztelt úr. Hiszen, ha jól tudom, excellenciádnak a sirályokkal vannak bizonyos tapasztalatai. Vagy tévedek?

Talleyrand az ajkába harapott. Eszébe jutott az utazás Berlinből New Nassaubá, amikor ez az átkozott Moses Kahiki, a Nap Lovagja, rávett több ezernyi sirályt, hogy a hajóját összeszar...

– Nos hát – sóhajtott Whistle. – Talán hiba volt, hogy szövetséget kötöttünk. De ha mégsem, akkor azt javaslom, hogy továbbra is az én tervemet kövessük.

– A kegyelmed tervét? – prüszkölt Talleyrand megvetően. – Az ön tervét, mely oda vezetett, hogy...

– ...hogy Honky Tonk Hanna – vágott közbe Whistle – és ez a takonypóc Vili elvégzik a piszkos munkát helyettünk. Mit gondol, mi vár kegyelmedre ezen az utazáson? Az elfelejtett nép nem akarja, hogy megtalálják. Ennek a népnek semmi kedve az olyan emberekhez, mint ön és az önök tetőtől talpig púderben meghempergetett királya. És hogy ezt félreérthetlenné tegyék, e nép gyermekei csupa aljas és undorító eszközt vetnek be: például a széthúzás, a viszály ködét. Ez az orrlyukakon át kúszik be az emberbe, elhatol egészen az agyig, nedves ujjáival megragadja a szívet, és arra készíti az apát, hogy saját kezüleg fojtsa meg a fiát.

Halk moraj futott végig a kalózkodó során.

– Igen. És a köd leple alatt érkeznek meg a tündérszörnyek, ezek a kísérteties lények, akikhez képest az ön elkendőzött arcú

katonái csupán ártatlan virágáruslányoknak hatnak. – Whistle jól hallotta Talleyrand arkendőt viselő katonáinak rettegéssel teli mocorgását. – Igen, ezek a tündéri szörnyek fellopokodnak a fedélzetre, némán, alattomosan, és már rég késő, amikor észleli őket az ember. Mert ekkor már ott állnak, mint az arkangyalok, mint arctalan óriások. Megragadják az egymással folytatott viszályban elgyöngült lelkeket, és velük együtt vetik le magukat a fedélzetről a vízbe. – Az öreg kalóz beleszagolt a szinte csikorgó csendbe, és finom orrával kiszagolta a félelem verejtékes illatát. – Ott aztán táncba ragadják gyámoltalan áldozataikat, akik végül örömmel adják át magukat a táncnak. Mert szépek ezek a tündérszörnyek, rettentően elbűvölőek. És a víz alatt hirtelen arcuk lesz, férfi és női arcokat kapnak. És akkor szebbek lesznek, mint Hanna, bár az ilyet alig is hiheti el az ember. – Whistle felsóhajtott, beletúrt a szakállába. – A tündérszörnyek igazából medúzák, óriási cápákat és bálnákat elnyelő medúzák, melyeknek teste minden olyan lénynek menedéket kínál, amelyek túl gonoszak és romlottak ahhoz, hogy meg tudjanak halni.

– No, akkor legalább már annyit tudunk, hogy a játszma végén mindannyian viszontlátjuk egymást – kommentálta jókedvűen Talleyrand ezt a kísértethistóriát.

– Igen. – A kalózfejedelemről lepergett a francia gúnyolódása. – Ezt már tudjuk. És ha rám hallgat kegyelmed, akkor azért imádkozik, hogy Isten küldje inkább rögtön a pokol mélységes fenekére a becses személyét, semmint a szörnyek torkába. – Lehuntya szemét, kezét a mellének arra a részére tette, ahol mások szíve dobog, és belefülett a pokolian kínos csendbe. – Azt beszél, a medúzák táncot járnak áldozataikkal. Addig ropják velük, míg megfulladnak. De ha valaki képes legyőzni egy ilyen tündérszörnyeteket, ha valaki még a fénylő ködben is képes felfedez-

ni a szigetet, akkor magát a paradicsomot fedezi fel. Igen, mert valóban létezik a paradicsom. Ezt elhíheti nekem nagyságod. De harcosok őrzik, mégpedig olyan kegyetlenek, hogy hozzájuk képest a lagúnában lakó szörnyetegek kolduló szerzetesek.

Csend uralkodott a Requin du Roi fedélzetén, olyan némaság, melytől elakad az ember lélegzete. És a félelemnek ebben a roppant csendjében egyszerre csak felhangzott Blind Black Soul Whistle laza fütyörészése.

– Húha! Túl ijesztő volt a mese? Jól szagolom a rettegés savanyú illatát? A franciás-hugenottásan agyonpúderezett félelem szagát? Na persze, eleve erre számítottam. – Szélesen elvi-gyorodott. – És mivel egyelőre még az öreg Whistle-nek sem fűlik hozzá a foga, hogy meghaljon, előreküldte őket, Vilit meg Hannát. – Felmutatott az éjszakai égre. – Mert valakinek sikerülni fog elérni a kincset. Arról a kincsről beszélek, amelynek birtoklója abba a helyzetbe kerül, hogy a mérgező köd és a tündérszörnyek segítségével uralkodhat a világon. És ha valaki-nek sikerül, akkor az nem lesz más, mint Honky Tonk Hanna és ez a takonypóc Vili. És ha majd sikerül nekik, akkor egyszer-űen a nyakukra mászunk. Patkány-Jégláb! Ferde Kutter!

A kampóban végződő fakézzel hadonászó, aprócska alak, két óriási metszőfoggal és ferdén elálló, hosszú szakállal, teleszívott kullancsként gubbasztott egy ferdén álló óriás nyakában, és annak füleibe kapaszkodva tartotta magát egyensúlyban. Az óriás termetű fickó fején a két füle éppoly ferdén állt, mint gumós or-ra, csapott álla és a szanaszét álló hajzata.

– Hova dugtátok a Ráján a pupillát? – kérdezte a vén kalóz, és széles vigyorral várta az örömteli választ.

– Rátettük a kormánykerék tengelyére – nyekeregte ki Patkány-Jégláb.

– Helyes – mondta Whistle. – Egyenesen a hajóhídra. Kiváló terv. – Tisztán hallotta, hogy az alig leplezett kíváncsiságtól hogyan szökik fel Talleyrand bal szemöldöke, miközben pokoli örömet okozott neki, hogy hagyja főni a franciát a tudatlanság fortyogó levesében. – Adjon nekem két hetet – mondta udvariasan, miközben csak úgy izzott a gyűlölettől. – Ennyi idő kell Hannának, hogy elérje a köd birodalmát. És ennyi időre van szükségem, hogy tengerre szálljak. Két hét múlva tér vissza a Valas az Északi-sarkvidékről. – Azzal kardot rántott, a penge egyetlen csapásával elvágta a kötelet, mely a négy kisegítő csónak egyikét a fedélzethez rögzítette, és még zuhanás közben beugrott a csónakba.

– Kutter, Jég láb, partra szállunk! – kiáltotta a kalóz, akit sem vaksága, sem hajlott kora nem gátolt meg semmiben, és egy szempillantás múlva ő és kétszáz embere már erős evezőcsapásokkal távolodott a francia hajótól, vissza a vízzen az öt toronnyal ékes Old Nassauba. Mint óriási karmok, nyúltak fel a tornyok az éjszakai égbe, és a tenger közepén álló vulkánból tűzlabdák lövelltek a levegőbe, melyek lobogása elhomályosította az éppen akkor feljövő csillagok fényét.

A TŰZFÖLD TITKA

Egy héttel később, hogy elmenekültek New Nassauból, a kalózfészekből, Vili, Honky Tonk Hanna, Moses és Jo egyenesen belevitorláztak a Tűzföld nyarába. A tenger éjkék színeket nyújtózott előttük, pingvinek bukkantak fel a Rája törzse alól, és a dél-amerikai kontinens csúcsa körül tajték szitált, a levegőben pedig tengeri madarak vijjogó raja csattogott.

Délben annyira perzselt a hőség, hogy Vili és Jo ingét ledobva élvezte a napfürdőt. Elheverték a két árboc közt kifeszített hatalmas függőágyban, befúrták magukat a perui alpaka szőréből szőtt pihe-puha gyapjúba, és onnan bámulták a végtelenbe nyúló eget, mely olyan kék és világos volt, mint Vili szeme. Lágyan ringott a függőágy a hullámok ritmusára, az úszó Rája ütemére, és fölöttük, a visszahajló árbocokon a hat lány lebegett, bele a nagy kékségbe. Szótlanul álltak a háromszoros ikrek a vitorlarudakon, és a láthatárt fürkészték.

„Megszóltak ezek a lányok valaha is?” – töprengett Vili, de nem emlékezett ilyesmire.

Ez a hat lány, akik közül a két legfiatalabb talán tizenkettő, a legidősebb pár éppen tizenhat éves volt, alkotta a Rája legényiségét, Hanna kalózcapatát és testőrségét, és nagyon is sikeresen teljesítették feladataikat. De sokkal többet nem tudtak a srácok

a háromszoros ikrekről. Hacsak annyit nem, hogy éjjel, amikor Vili és Jo aludt, a fegyvereiket tisztogatták és ápták, valamint szorgosan gyakorolták harcművészetük különféle mesterfogásait. De még ilyenkor sem szóltak egyetlen szót sem, és most, amikor fölötte álltak az árbocon, szemben a széllal, szigorú frizurává rendezett sörényükkel, Vili úgy sejtette, hogy szavak nélkül is értik egymást. Úgy érezte, mindegyikük minden pillanatban tudja, hogy mit tervez a másik.

– Voltaképpen hol bujkál Hanna? – kérdezte Jo a napfürdőzés közben.

Ekkor Moses Kahiki, a Chevalier du Soleil bukkant elő a függőágyból, és fejével a hajó orra felé intett.

– Ott – mondta, és zöld szeme gondterhelten villant. – Szerintem el akar mesélni nekünk valamit. – Kisöpörte a barna rasztacopfokat az arcából, sebtében lófarokba fogta a haját, és elindult a hajó orra felé. Vili és Jo kíváncsian követték, miközben magukon érezték a Triple Twins vizslató tekintetét.

Megálltak pár lépéssel Hanna háta mögött. Az ifjú kalóznő az orrvitorla rúdja mellett állt, és a tengert bámulta. Úgy tűnt, mintha keresne valamit, mintha várna valamire, vagy emlékeznie kellene valamire, amire nem akar emlékezni.

– Hanna! – szólította meg Jo, de amikor a lány megfordult, úgy nézett a kislóra, mint egy idegenre. – De hát mi a baj? Mi van veled? – kérdezte a srác, és odalépett hozzá. – Segíthetek?

– Te? – kérdezte Hanna, és ekkor megismerte a fiút. – Ah, Jo, te talán segíthetsz – mondta, azzal megigazította a kisló gyapjasan göndörödő haján a kabaláját, ezt a régi, fehér gazellabőröl varrt, valamikor tarka jelekkel díszített sapkát. – Igen, te és a sapkád fog gondoskodni arról, hogy ne pottyanjon esőcsepp az orrunkra. – Mosolyogva koppintotta meg a fiúcska korom-

fekete orrát. – Nos, gyertek, telepedjete ide mellém, de úgy, hogy lássátok a tengert. És miközben elmesélek nektek egy történetet, jól figyeljetek mindenre, amit a tengeren láttok.

Türelmesen megvárta, hogy mindenki, Jo, Vili, Moses és a Triple Twins megtalálja a maga helyét, és nekikészülődött, hogy belekezdjen a meséjébe. Nagyot sóhajtott, még egyszer kinézett a tengerre, s azt mormolta:

– Igen, itt történt. Itt kezdődött az egész. – Megvakarta a lábát, előbb a jobbat, aztán a balt is. – Egy pillanat! – Lerántotta a magas szárú csizmáját. De aztán a feje kezdett el viszketni. – Várjatok! – sziszegte, alaposan megvakarta magát, és aztán végignézett magán. – Nem. Így nem megy. Egy pillanat. Rögtön visszajövök. – Odarohant a hídhöz. – Csak át kell öltöznöm. Kell. Kell egy pár cipő. Igen, egy megfelelő cipő... és... egy megfelelő kalap is. Ez kell.

Az ívelt lépcsőn felrohant a kajütjéhez, amely fent volt a hajó faránál, ott, ahol a rája két szárnyának a csúcsa egyetlen függőleges uszonyban egyesült.

– Rögtön visszajövök! – kiáltotta vissza kicsit zavartan. Aztán becsapta maga mögött a kabinja ajtaját.

– Nem. Nem rögtön – sóhajtotta Vili tehetetlenül. – Legutóbb két órára volt szüksége. És ráadásul akkor, amikor Whistle már majdnem megcsákyázta a hajót.

– Igen – nevetett Moses. – De aztán mesésen nézett ki. Mint minden kalóz álma! Vagy nem, Vili? Nem olyan volt, mint amiről minden kalóz titokban álmodozik?

– Nem – acsarkodott Vili. – Mert Hanna nem kalóz. Hanna egy kalóznő, vagyis nem, Hanna a kalózok menyasszonya! Ha olyan mesésen néz ki, ahogy mondod, akkor miért öltözik át állandóan?

– Mert viszket neki – válaszolta a Chevalier tréfálkozva. – Ő maga mondta. És ha megengedsz egy jó tanácsot, akkor felőlem nevezd bárminek Hannát. Mondd rá, hogy szatyor, mondd, hogy boszorkány, nevezd murénaszörnyetegnek, de soha többé ne mondd rá azt, hogy a kalózok menyasszonya.

– Aha. Mert különben? Mi történne, ha mégis? – horkant fel Vili, és szőke fürtjeit kifújta az arcából.

– Azt ne akard tudni – felelte Moses Kahiki. Mereven bámulta Vilit, akinek a szeplői most vad táncba kezdtek a visszafojtott dühtől. Csak úgy rángatóztak az arcizmai.

– És mi van, ha mégis tudni akarom? – felelte dacosan. – És tudni akarsz, miért? – Vili most rövid szünetet tartott. – Mert most nekem viszket. Hé, Hanna, hol maradsz már? – kiáltotta, azzal megfordult, és zavartan meredt Hannára, aki a hídon állt. – Megeszem a cipőmet! – dadogta, és leesett állal bámulta a lányt. – De hiszen ez ugyanaz a cipő, mint az előbbi! Szóval, úgy értem, ugyanaz van rajta, mint az...

– Nem! – vágott közbe Hanna, és elfintorította az orrát. – Nem ugyanaz – mondta, azzal odalépett hozzájuk. És most már mindannyian láthatták. A ruha, a csizma tökéletes másolata volt azoknak, amelyeket néhány perccel ezelőtt viselt. Ellenben most az összes cucc kék volt, míg a korábbiak vörösek. – Igen, vörös! – sziszegte Hanna meglehetősen sértetten. – Az, amit az előbb hordtam, mind piros és vörös volt: kárminpiros, okker, ökörvörös, rubint. Olyan volt, mint a naplemente New Nassauban. Viszont amiket most hordok, azok ezzel szemben...

– Kékek? – motyogta Vili.

– Igen, tengerészkek, sötétkék, azúr, smaragd és jázmin. Egy leheletnyi orgonailila és jáde. Mint a tenger színei az orrod előtt. – Vilire villantotta a szemét. – Most hát készen álltok?

Vili akart valamit mondani, de semmi sem jutott eszébe.

– Nos, akkor rendben – vigyorgott Hanna elégedetten. – Akkor hát végre elkezdhetem a történetem. – Vett egy nagy lélegzetet, kinézett a tengerre, olyan erősen beleharapott a kézfejebe, hogy az Jónak is fájt, aztán háromszor biccentett.

– Igen – mondta Hanna elhaló hangon. – Itt történt. Pontosán itt. Érzem a szagát. Tudjátok, a tengernek mindenütt más szaga van. És itt most fantasztikus, csodálatos és mágikus a szaga. Olyan mágikus, hogy az már veszélyes – nevetett rá a fiúkra Hanna. Először Mosesre, aztán Jóra, a Triple Twinsre, legvégül pedig Vilire.

A fiú szinte tánkra perdült a feszültségtől.

– Igen, Vili, és te is érzed a szagot – suttogetta Hanna csábítóan. – Megérezed, ugye igazam van? Úgy, ahogy én szagoltam egykor. – Odabiccentett Vilinek, aki egy csapásra az összes öltözködési problémát elfelejtette. És már azt sem értette, miért nevezte Hannát a kalózkodó menyasszonynak. – Tizenöt éves voltam, és már akkoriban veszekedtem Whistle-lel. Nem komolyan, inkább csak csintalankodtam. És azt hiszem, elcsórtam az egyik kulcsát. Az egyik ládája kulcsát, amit csak ő nyithatott ki. És aztán persze lelepleztek, természetesen. Ők, vagyis a Whistle cimborái, a Patkány-Jégláb meg a Ferde Kutter. És aztán habozás nélkül kitétek. Valahol ott, pár mérföldnyire keletre. Onnan nem látszott a part. Egyszerűen befektettek egy koporsóba, és leszögezték a fedelét.

Hanna lehunyta a szemét, nagyot sóhajtott.

– Azóta nem bírom a zárt tereket. Ezért alszom mindig ott fent, a varjúfészek alatt – azzal felfelé mutatott, ahol a két közepeárba között kifeszítve egy selyemgubóhoz hasonló függőágy lógott. – Csontig kapartam az ujjaimat, üvöltöttem. Van róla fogalmatok, hogyan üvöltöttem?

Hanna tartott egy rövid szünetet, és közben igyekezett viszszyanyerni az önuralmát.

– Nem kívánom ezt senkinek. Mert nincs a világon rettenetesebb dolog, mint az, ha valakit élve temetnek el. – Megrázta a fejét, hogy megszabaduljon az emlékeitől. – Minden úszott a vérben. A körmöm, az ujjbegyeim, egészen a csontokig, amikor megpróbáltam felfeszíteni a leszögezett koporsófedeleet. A hajam is vértől volt csatakos, annyi vérem folyt. És egyre csak üvöltöttem. Átkozódtam és szitkozódtam, de végül már csak a könnyeim maradtak. Zokogtam, noha egyetlen hang sem jött ki belőlem.

Jo részvétellel csüggött Hanna ajkán, és még Vili is felemelte a fejét.

– Ismerem ezt az érzést – suttogta maga elé, azzal kisöpörte az arcából szőke fürtjeit, akárha könnyek lennének.

Hanna és Vili egy pillanatra mélyen egymás szemébe néztek. Az ég kékje olvadt most egybe a sötétbarnával.

– Addig sírtam, mígnem elájultam. Aztán elvesztettem az időérzékemet, és már nem tudtam, mi a valóság. Legalábbis azt hittem. Vad dolgokat láttam lázálmaimban. Átlebegtem alagutakon és barlangokon, mezők és erdők fölött. Végül találtam egy napot, benne egy ember ült. Olyan volt, mint te, Moses, csak nem annyira eszelős. – Hanna most önkéntelenül is vágott egy grimaszt. – Megkedvelt ez a férfi, nem nézett hülyének, és azt mondta, vissza kell térnem. Azt mondta, kell, pedig én nem akartam. Nála akartam maradni. Mert szép volt ott, annyira szép! De aztán egész egyszerűen fenéken billentett, és amikor már elkezdtem szitkozódni, ismét a koporsóban hevertem, amely valami csoda révén kinyílt, és a nap egyenesen az arcomba sütött.

– Hát ilyen nincs – susogta a kis Jo. – És nem esett egy csepp eső az orrodra?

– Nem – nevetett Hanna. – Pedig nagyon is vágytam rá. Vágytam rá. Mert mardosott a szomjúság, és mindent elöntött a vér. Átszivárgott a koporsón, elborított mindent a közelemben, és odavonzotta a cápákat is persze. Fehér és kék cápák kapácsfeje villant meg a vízben, odagyűltek a koporsóhoz, és megvívták harcukat a biztos zsákmány reményében.

– Igen, én is gyűlölöm ezeket a bestiákat! – átkozódott Jo, és megtapogatta a nyakát. – Ha Vili nincs, biztosan felzabáltak volna. Nemrég, amikor a Fekete Bátor hajóján voltunk.

– Tudom – bólintott a kalózlány, miközben Vili tekintetét kereste, aki elbűvölten nézte, hogy robban fel Hanna pillantásában szeme aranyporának tűzijátéka. – De nekem nem volt Vilim – folytatta a lány fojtott hangon. – Bármennyire is kívántam volna magam mellé. Én egyedül voltam. És így hanykolódtam egész nap a hullámok hátán, míg nem hirtelen, alkonyat táján megnyílt előttem a láthatár. A semmiből jött. De egyszerre csak ott állt. Fenségesen, idegenszerűen, lélegzetelállítóan. Kettős törzsének színei egybeolvadtak a víz sötétkékjével, a vitorláit úgy álltak, mint az ezüstöskék felhők a szélben.

– A Repülő Rája – suttogetta Vili.

– Igen, a Repülő Rája – suttogetta Hanna. – És odaúszott mellem. Csak át kellett ugranom a cápákon, hogy a hajó oldalán lelógó kötélhágcsón felmásszak a fedélzetre. És ott aztán megláttam a fába vésett ezüstös jeleket. Tisztán hallottam a hangjukat és éneküket.

– Igen, én is hallottam és hallom még most is – mondta Vili sugárzó arccal.

– Igen, és ha az ember jól odafülemel, meg is érti őket. Nem a csengést, hanem a jelentést. És így vezettek fel a hangok a hajóhídra. Ahol egy zacskó hevert, de hiszen már tudjátok, mire

gondolok. És amikor kinyitottam, és kiengedtem belőle a rákot, még jobban értettem a hangok jelentését. Olyan volt, mintha képes lennék elolvasni a hajó gondolatait, mintha egy eleven lény lenne, és a hangok aztán elvezettek a fedélzet alá, egy rejtett helyiségbe, amelynek nem volt látható ajtaja. De a hangok segítségével megtaláltam a láthatatlan ajtót. Kinyitottam, és egy kör alakú kamrát találtam mögötte, amely tömve volt térképekkel. Ezek nem emberektől származtak, legalábbis nem olyanoktól, akiket ismertem. Az asztal közepén is egy térkép hevert kiterítve. A világot ábrázolta, benne öt fénylő ponttal. Az öt pont öt különböző helyet jelölt. Az első kettő itt világított, a Tűzföld csúcsa előtt. Ezek jelentették a Ráját és a rákot. A harmadik New Nassau fölött fénylett. Ott találtam meg Mosest és a második rákot a négy közül. A negyedik pont Berlin közelében világított, ott élt a vörös hajú, elálló fülű férfi a kislányaival. – Hanna kisörpötte arcába hulló fürtjeit. – Nos, immár mindannyian ismeritek a történetet. Már csak egy van hátra: az ötödik pont.

– Ami Párizsban van? – vágott közbe Vili.

– Nem, nem ott – felelte Hanna komoran. – Párizs fölé egy árnyék borul. De ezt akkor még nem értettem. Az ötödik pont Mexikó partjai előtt fénylett, pontosan a Bermuda-háromszögben, ahol a polip tanyázott. A polip, amelynek az aranykorong volt a homlokán. – Pajkosan odakacsintott Vilinek. – Úgy történt, ahogy megálmodtad.

– És mi volt az árnyék? – kérdezte Jo gondterhelten.

– Ó, hát az árnyék Talleyrand volt. A rosszat a térkép árnyékának ábrázolta. És amikor pontosabban megnéztem, láttam, hogy mindenütt árnyékok vannak. A térkép egy lobogó árnyékokból szőtt szőnyeg, de közülük a legnagyobb itt mutatkozott. Egyenesen a Rája alatt.

– De hát miért? – kérdezte Jo. – Mert a Rája valójában rossz, maga a gonosz? Netán az ördög küldte hozzád?

– Nem – nevetett Hanna –, az ördögöt nem ismertem. – Tompán, szárazon felnevetett, az emlék árnya eltűnt arcából. Aztán ránézett a Triple Twinsre, és Vili, aki követte Hanna tekintetét, most először látta a lányok arcán a félelmet, noha korábban mindig örültek egy újabb harc ígéretének.

– Nem is tudom, Jo – mondta Hanna összeszedve magát. – Inkább azt hiszem, hogy mindennek, ami él, van egy árnyéka. És minél nagyobb, pompásabb, sugárzóbb és hatalmasabb valami, annál nagyobb és gonoszabb az árnyéka.

– Ahogy a te árnyékod Whistle? – kérdezte Moses Kahiki.

– Igen – bólintott Hanna. – És ahogy Talleyrand Vili árnyéka.

– Talleyrand? – kérdezte a tizennégy éves kamasz hitetlenkedve. Vili úgy gondolta, hogy Hanna és Moses egyszerűen csak lóvá akarja tenni.

– Igen – helyeselt Moses. – És nem fogsz tőle megszabadulni. Még ha megölnöd is, akad majd valaki, aki pótolja. Egy másik Talleyrand vagy Eulenfels.

– De hát ez rettenetes! – kapcsolódott be Jo a beszélgetésbe. – És akkor ki lenne az én árnyékom? Hanna, Moses, mondjátok meg, kitől nem tudok én megszabadulni?

– Ó, hát nyilván Patkány-Jégláb – nevetett Vili, de úgy, mint amikor valaki a sötét erdőben füttyörészik. – Igen, a Patkány vagy az a ronda Ferde Kutter.

Jo csak úgy csuklott a rettegéstől, mire Vili még jobban kacagott.

– Hú! Patkány-Jégláb mindjárt elkap! – De ekkor Vili észbe kapott. – Na ne már! Mi van veletek? – nézett komolyan a barátaira. – Ez a legnagyobb sületlenség, amit életemben hallottam! Nem mondjátok komolyan.

De Hanna és Moses komolyan gondolta.

– Mi a Repülő Rája árnyéka? – tette fel halkan a kérdést Vili.

– Mi vagy ki? – pontosította Hanna. – Nem tudom, Vili. Ezért meséltem el nektek a történetemet. És ezért kértelek, hogy nagyon figyeljetelek. Mindenre. Bármire, amit láttok, hallotok, szagoltok vagy éreztek.

– Ó, én félek! – kiáltotta Jo szemrehányóan, és a következő pillanatban egy kövér esőcsepp csattant a gyerek orrán. Jo felnézett a felhőtlen égre. – Látjátok, félelmet érzek! – mondta, azzal szippantott egyet, és fintorogva mozgatta az orrát. – És szagolok is! Hal... Nem. Föld, azaz... Úgy értem, egy hal, ami már régen a szárazföldön fekszik.

– Egy hal, ami már bűzlik? – kérdezte Hanna megrettenve. Azonnal felpattant, és kinézett a tengerre.

– Viszont nem hallok semmit – mondta Moses idegesen. – Egyáltalán semmit, még a hullámok moraját és a szél susogását sem.

Vili a partra meredt, amely oly kihaltnak tűnt a délutáni fényben. A madarak eltűntek. A hullámverés elnémult. A tenger üvegtükörként nyújtózott el, és lassan visszahúzódott a partról.

– Mi ez? – kérdezte Jo elfúló hangon, de Hanna kijavította:

– Nyilván arra gondolsz, hogy ki ez? Jo, ez bátor kérdés.

És mielőtt Jo felfogta volna, mire gondol Hanna, Vili felkiáltott:

– Ott! Nézzétek! Ott, a Rája alatt! – Többet nem mondott, és valóban, már a többiek is látták a hatalmas árnyékot, amint lassan és félelmetesen átcúszott a hajó teste alatt. Olyan nagyra nőtt és olyan mélyen úszott, hogy a pontos alakját nem lehetett felismerni.

De annyi bizonyosnak tűnt, hogy rettentőek a méretei. Rettenetes és gonosz, hasított Vili fejébe, és nemcsak a fejébe, hanem a szívébe is. És jól látta, hogy a többiek is eléggé cudarul érzik magukat.

– Ez ő – suttopta Hanna. – Igen, egészen bizonyos. Ugyanezt éreztem és szagoltam, amikor megtaláltam a hajót.

– És akkor miért nem hagytad el rögtön? – kérdezte Jo könnyörögve.

– Elhagyni? – kérdezte Hanna megrökönyödve. – Megőrültél? De hiszen ez a Rája! A Repülő Rája! A világ legjobb és legszebb hajója!

És noha Vili is a gyomrában érezte Jo félelmét, legyűrte zavarát:

– Igen, haver! A Repülő Ráját nem adja csak úgy oda az ember!

– Igen, haver! – kacagott Hanna lelkesen, és aztán megint a tenger felszíne alatt tovahúzó árnyék után nézett.

A POLIP SZEME

Haver, igen, haver – fortyogott Blind Black Soul Whistle. – És most mit láttok? Gyertek, meséljétek el nekem. Segítsetek!

A vak kalózfejedelem Old Nassau egyik romos tornyának koromfekete falú, hatalmas oszlopokkal ellátott csarnokában állt, és egy vasasztal fölé hajolt, amelynek lapjába egy óriási üvegtál volt besüllyesztve. Nagyjából egy ember magasságú volt ez az edény, amelyben egy nyálkásan sikamlós, vörös erekkel átszótt hólyag úszott: a polip szeme, azé a polipé, amelyet Hanna legyőzött, és amelynek homlokából kivágta az aranykorongot. Ám a szemből hiányzott a mintegy öklömnyi pupilla. Ezt rejtette el Patkány-Jégláb és Ferde Kutter a Repülő Ráján, a hajó kormánykerékének a tengelyére tapasztva, és a pupilla most onnan közvetítette, mi történik éppen a hajón.

A pupilla most látta Vilit, Hannát, Mosest, Jót és a Triple Twinst, akik a hajó tatján álltak, és az árnyékot követték, és mindazt, amit a kis pupilla a hídról látott, Whistle, Patkány-Jégláb és Ferde Kutter hét napi járásra ugyancsak látta a polip szemének ragacsos tükrében.

– Tükörsima a tenger? Hallgatnak a madarak? A víz visszahúzódott a partról? Kutter! – kiáltotta Whistle, azzal megra-

gadta az embere vállát, aki úgy állt mellette, mint egy viharvert pálma. – Segítened kell! A fülem és az orrom semmit sem érzök a szemben... Patkány-Jégláb! – Whistle kinyújtotta a karját a púpos kis törpe felé, és odaemelte az edény fölé. – Mit láatsz? Ki veled!

De Patkány-Jégláb csak dermedten bámulta a sikamlós maszszát, amely úgy tűnt, hogy még él. Félt, hogy belezuhan, és a szemén át belesik abba a hatalmas hullámba, amely a Repülő Rája háta mögött most hirtelen előtört a tükörsima óceánból.

Vili, Hanna, Moses és a többiek is látták az óriási, széttört üveghez hasonló hullámot, amely hegyként tornyosult egészen az égig.

– Hanna! – kiáltotta reszketve Jo, és átölelte Vilit. – Ez is egy olyan dolog, amit már ismersz?

– A hullám? – kiáltotta Whistle, és ezzel túlharsogta Hanna válaszáét. – Látni az üveghullámot, benne az árnyék, akár egy hatalmas madár árnyéka? Látjátok a két lebegő szárnyát? Igen? Feljeljétek!

Jégláb csak bólintott, képtelen volt megszólalni.

– Akkor ez a Valas. Már úton van felénk. – A vén kalóz lependerítette Patkány-Jéglábat a padlóra, a púpos törpe végiggurult a koromban, és eltűnt egy halom hamu mélyén. – Megmondtam előre – örvendezett Whistle. – Már elindult vissza, és hét nap múlva nálunk bukkan fel. Gyerünk! Hozzátok a trónomat! Hozzátok ki a homár páncélját a vulkánból!

A csarnok fatörzs vastagságú oszlopai között kinézett a tengerre, ahol a vízből kilövellő tűzgolyók kísérteties fénybe vonták a többi négy torony körül zajló életet. „Ördögkarmok”, így hívták e tornyokat. Pedig egykor a béke jelének számítottak!

Whistle egy rövid ideig eltöprengett ezen. Aztán meglátta a hajót, a Requin du Roi-t, ahogy fenségesen megfordul a tűzgyólyók fényében. Látta az elkendőzött arcú katonákat a fedélzeten, látta maga előtt Talleyrand-t, a francia király alattomos jobb kezét, e pillanatban Whistle szövetségesét, akiben nem bízott, és aki ugyancsak nem bízott a vén kalózban.

– Nyomás! Siessetek! – parancsolta az embereinek, kissé halk, de a toronymagas csarnok mennyezetéről visszaverődve mégis hatalmasnak tűnő hangon. – Hozzátok ide nekem a szerződést az ördöggel, hozzátok elő a Valas-sisakot a tűzhányóból!

Kutter és a tetőtől talpig kormos Patkány-Jégláb megfélemlítve surrantak ki a csarnokból, miközben Whistle a Fekete Bárót vizslatta. Noha vak volt, mégis érezte Talleyrand távcsőéles tekintetét. Kiszagolta fakósárga szeme tüzét, és hallotta az éjszürke sirály szárnycsapását, amely egy cédulával a lábán felszállt az éjszakai égbe.

– Szóval segítségért küldöd a madarat, mi? – vigyorgott Blind Black Soul Whistle. – Hát tudod, tényleg szükséged lesz rá, mert aki nekem segít, az már útban van idefelé.

